

Dosarul nr. 1ra-665/22
1-20051595-01-1ra-05052022î

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

03 august 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
Președinte: Toma Nadejda
Judecătorii: Diaconu Iurie și Boico Victor,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Corolevshi Maria în numele inculpatului Vlas Victor, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 09 februarie 2022 și sentinței Judecătorei Soroca (sediul Florești) din 29 aprilie 2021, în cauza penală în privința lui

Vlas Victor xxxxxxxx, născut la
xxxxxxx xxxxxxxx, originar și
domiciliat în **xxxxxxx xxxxxxxx**.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 19.05.2020 – 29.04.2021;
Instanța de apel: 20.07.2021 – 09.02.2022;
Instanța de recurs: 05.05.2022 – 03.08.2022.

A C O N S T A T A T

1. Prin sentința Judecătorei Soroca (sediul Florești) din 29 aprilie 2021, Vlas Victor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, la 13 (treisprezece) ani închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepsei aplicate prin sentința Judecătorei Edineț (sediul Central) din 01 august 2019, i-a fost stabilită lui Vlas Victor pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 15 (cincisprezece) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

A fost dispusă încasarea din contul lui Vlas Victor în beneficiul statului, cheltuielile judiciare în sumă de 320 (trei sute douăzeci) lei.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Vlas Victor la data de 11 iulie 2019, ora exactă nu a fost posibil de stabilit, aflându-se în încăperea pentru muncitori, situată pe teritoriul SRL „Ferma Ecologică”, amplasată în s. Ghindești, r-nul Florești, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în urma unui conflict apărut cu Caraman Artiom, cu scopul cauzării vătămarilor corporale, intenționat i-a aplicat ultimului o lovitură cu palma în regiunea capului, în urma cărui fapt, ultimul a căzut și s-a

lovit cu capul de caloriferul metalic, cauzându-i prin aceasta vătămări corporale sub formă de: traumă craneo-cerebrală închisă, hemoragii în țesuturile moi pericraniene în regiunea parietală stânga, hematom subdural (cca 150 ml), hemoragii subarahnoidiene difuze la nivelul emisferei cerebrale drepte, conținut hemoragie în ventriculii cerebrali, care conform raportului de expertiză judiciară medico-legală nr. 20192IDO 128 din 13 noiembrie 2019, se califică ca vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, în rezultatul cărui fapt la 12 iulie 2019, victima a decedat.

Acțiunile lui Vlas Victor, au fost încadrate în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, care este periculoasă pentru viață și care a provocat decesul victimei.*

3. Avocatul Berezovschi Anna în numele inculpatului Vlas Victor, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Vlas Victor să fie achitat.

În motivarea apelului a indicat, că în cadrul cercetării judecătorești, nu s-a stabilit vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, iar toate dubiile în probarea vinovăției care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea inculpatului.

4. Inculpatul Vlas Victor, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, invocând că nu este vinovat de decesul lui Caraman Artiom, întrucât i-a aplicat ultimului doar o palmă, însă potrivit raportului de expertiză medico-legală, victima a decedat în urma leziunilor cauzate prin căderea corpului de la înălțime.

5. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 09 februarie 2022, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința fără modificări.

5.1. În motivarea soluției pronunțate instanța de apel a indicat, că prima instanță a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a apreciat legal probele administrate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Vlas Victor și just a încadrat acțiunile acestuia în baza art. 151 alin. (4) Cod penal.

Astfel, instanța de apel a menționat că soluția primei instanțe se bazează pe elementele de fapt dobândite din probele cauzei penale, verificate și în ședința instanței de apel suplimentar, și anume: procesul-verbal de cercetare la fața locului din 12 iulie 2019 (f.d.10, vol. I); procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 29 octombrie 2019 ale martorului Litfin Andrei (f.d.36-38, vol. I); raportul de expertiză judiciară medico-legală nr. 201921D01128 din 13 noiembrie 2019 (f.d.44-46, vol. I); declarațiile martorului Litfin Andrei din 10 februarie 2021 date în prima instanță și suplimentar verificate în instanța de apel (f.d.185-186, vol. I); declarațiile succesului părții vătămate Bulat Mihail din 02 decembrie 2021 date în prima instanță și suplimentar verificate în instanța de apel (f.d.188-189, vol. I); declarațiile martorului Savenco Ruslan din 23 martie 2021 date în prima

instanță și suplimentar verificate în instanța de apel (f.d.192-193, vol. II); declarațiile martorului Litvin Elizaveta din 23 martie 2021 date în prima instanță și suplimentar verificate în instanța de apel (f.d.194-195, vol. II); declarațiile inculpatului Vlas Victor din 30 martie 2021 date în prima instanță și suplimentar verificate în instanța de apel (f.d.196-198, vol. II).

Prin urmare, instanța de apel a stabilit că judecând cauza penală, prima instanță a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și apreciind probele administrate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect a concluzionat asupra vinovăției inculpatului Vlas Victor și just a încadrat acțiunile acestuia în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, care este periculoasă pentru viață și care a provocat decesul.

În opinia instanței de apel, este unul declarativ și nu poate fi reținut argumentul apelanților potrivit căruia inculpatul Vlas Victor, nu este vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate, deoarece acesta i-a aplicat victimei doar o lovitură, însă nu a săvârșit omorul lui Caraman Artiom, iar în cadrul instanței de judecată nu s-a demonstrat vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal. Or, aceasta este o modalitate de apărare a inculpatului în vederea eschivării de răspundere penală și se combate prin totalitatea probelor administrate la materialele cauzei penale, reținute just de către prima instanță la baza sentinței de condamnare.

De asemenea, instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiată și poziția apărării precum că în cadrul cercetării judecătorești nu s-a stabilit vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate.

În acest context, instanța de apel a reținut declarațiile martorului Savenco Ruslan date în cadrul ședinței primei instanțe (f.d.192-193, vol. II), declarațiile martorului Litvin Andrei date la etapa urmăririi penale în cadrul acțiunii procesuale de verificare a declarațiilor la locul faptei (f.d.185-186, vol.I) și declarațiile martorului Litvin Elizaveta (f.d.194-195, vol. II), menționând că în cadrul judecării cauzei, atât în prima instanță, precum și în instanța de apel, nu au fost stabilite circumstanțe care pun la îndoială veridicitatea declarațiilor martorilor audiați în prima instanță, or, martorul Litvin Andrei a descris împrejurările în care au fost săvârșite acțiunile ilegale de către inculpatul Vlas Victor în privința lui Caraman Artiom.

Instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiate argumentele apărării potrivit cărora sentința primei instanțe se bazează pe presupuneri, iar instanța de judecată greșit a ajuns la concluzia despre vinovăția inculpatului, or, în cadrul cercetării judecătorești a fost confirmată vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (4) Cod penal, prin ansamblul de probe cercetate.

Prima instanță a ținut cont de legea procesual penală, a apreciat probele administrate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, fiind înlăturate toate dubiile privind nevinovăția inculpatului, or, vinovăția inculpatului a fost dovedită.

6. Avocatul Corolevschi Maria în numele inculpatului Vlas Victor, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, contestă hotărârile instanțelor de fond cu recurs ordinar, solicitând casarea acestora și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului menționează, că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii incriminate, astfel că instanța de apel urma să asigure cercetarea tuturor circumstanțelor cauzei și a probelor prezentate în egală măsură.

Susține partea apărării că potrivit declarațiilor inculpatului, acesta a comunicat că de fapt nici nu a avut loc o cercetare a cadavrului la locul săvârșirii infracțiunii, fapt care poate fi confirmat de către șoferul care împreună cu inculpatul au urcat cadavrul în transport.

În acest context, indică că deși inculpatul a solicitat instanței de judecată ca să fie identificată această persoană de către organele de drept, totuși instanța a ignorat acest fapt.

În opinia părții apărării, probele administrate la materialele cauzei penale, cercetate în ședința instanțelor de fond, nu corespund prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, acestea nu sunt pertinente, concludente și nici utile pentru a putea fi puse la baza unei sentințe de condamnare, întrucât nu coroborează între ele și nu demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate.

De asemenea, consideră partea apărării că instanța de judecată eronat a interpretat circumstanțele de fapt ale cauzei penale și prevederile legale, deoarece aceasta pune în sarcina inculpatului faptul ca acesta să-și demonstreze nevinovăția, or, la caz nu s-a respectat principiul prezumției nevinovăției și prevederile art. 1 alin. (3) Cod de procedură penală.

Astfel reiterează că la materialele cauzei penale nu au fost administrate probe pertinente și concludente din care să rezulte cu certitudine că inculpatul Vlas Victor este vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate.

Totodată, mai indică partea apărării că în cererea de apel s-a invocat faptul că victima nu s-a lovit de calorifer, iar până a se culca, nu a observat ca partea vătămată să fi avut careva vătămări corporale, însă dimineața când la depistat decedat, a observat că partea vătămată avea sânge la nas, astfel consideră că în cadrul cercetării judecătorești nu s-a stabilit vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate, or, potrivit art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii, nu pot fi întemeiate pe presupuneri.

Prin urmare, conchide că instanța de apel nu a examinat cauza în conformitate cu prevederile art. 414, 417 Cod de procedură penală, și nu a adoptat o hotărâre motivată, ignorând astfel și jurisprudența CtEDO, expusă în cauzele aplicării art. 6 CEDO.

Or, toate circumstanțele descrise și acțiunile inculpatului, nu-și regăsesc calificarea corectă la infracțiunea de care inculpatul Vlas Victor este învinuit.

Mai mult, susține că instanța de apel și-a motivat contradictoriu soluția adoptată asupra chestiunii cu privire la învinuirea incriminată inculpatului,

Întrucât potrivit sentinței primei instanțe, Vlas Victor a fost condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, iar instanța de apel în descriptivul deciziei, concluzionează asupra vinovăției inculpatului Vlas Victor de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. b), e) Cod penal.

În concluzie, partea apărării reiterează că vinovăția inculpatului Vlas Victor în săvârșirea infracțiunii incriminate, nu a fost demonstrată, iar acțiunile acestuia nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Conform art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Conform practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că, astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, iar motivarea soluției fiind în corespundere cu dispozitivul hotărârii, acesta fiind expus clar.

Potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Totodată, conform prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

La caz, reieșind din esența criticilor invocate în recurs, se atestă că apărarea invocă versiunea potrivit căreia probele administrate la cauza penală, nu confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

Sub acest aspect, însă, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către partea apărării, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală.

În acest sens, Colegiul penal lărgit atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinenței, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind recunoașterea vinovăției inculpatului Vlas Victor în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

Totodată, autorul recursului consideră că instanța de apel, și-a motivat contradictoriu soluția, însă Colegiul penal relevă că nu s-a stabilit presupusa eroare de drept invocată de către recurent, or, din conținutul deciziei recurate rezultă în mod clar raționamentele care au fundamentat soluția instanței de apel prin care au fost respinse ca nefondate apelul apelurile declarate de avocatul Berezovschi Anna și inculpatul Vlas Victor.

La fel, Colegiul penal stabilește, că în speță, nu a fost comisă nici o

eroare de drept, așa precum se susține de către autorul recursului, or, pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, dar discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecății o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs consideră că dispozitivul deciziei instanței de apel a fost întocmit cu respectarea prevederilor art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod de procedură penală, acesta fiind expus clar.

Astfel, instanța de recurs nu a stabilit în speță existența erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Cu referire la criticile invocate de recurent sub aspectul pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit menționează, că potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal lărgit reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Potrivit materialelor cauzei, prin sentința primei instanțe, Vlas Victor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, la 13 ani închisoare, iar potrivit art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepsei aplicate prin sentința Judecătoriei Edineț (sediul Central) din 01 august 2019, i-a fost stabilită lui Vlas Victor pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 15 (cincisprezece) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis., soluție care a fost menținută și de către instanța de apel.

Astfel, Colegiul penal lărgit constată că la judecarea apelului declarat de către partea apărării, instanța de apel a respectat prevederile art. 414-419 Cod de procedură penală, iar hotărârea adoptată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Referitor la argumentele apărării referitor la lipsa vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate, Colegiul penal lărgit punctează, că instanța de apel s-a expus argumentat, iar soluția acesteia este descrisă la **pct. 5-5.1.** al acestei decizii, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

În concluzie, Colegiul penal lărgit statuează că argumentele invocate de recurent sunt nefondate, întrucât vinovăția lui Vlas Victor în săvârșirea infracțiunii incriminate a fost dovedită indubitabil prin probele administrate,

în speță nefiind comisă o gravă eroare de fapt de către instanța de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea acesteia și adoptarea unei alte soluții.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*a se vedea, în special, cauzele Garcia Ruiz v. Spania, hotărârea din 21 ianuarie 1999; Helle v. Finlanda, hotărârea din 19 decembrie 1997*).

Totodată, în concepția Curții Europene, art. 6 parag. 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (*cauza Van de Hurk v. Olanda, nr. 16034/90 din 19 aprilie 1994, Immeubles Groupe Kosser v. Franța, nr. 38748/97 din 9 martie 1999*).

Reieșind din considerentele expuse, Colegiul penal conchide, că la examinarea recursului declarat de avocatul Corolevschi Maria în numele inculpatului Vlas Victor, nu au fost stabilite erori de drept care ar condiționa casarea deciziei contestate, impunându-se soluția inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Corolevshi Maria în numele inculpatului Vlas Victor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 09 februarie 2022, în cauza penală în privința lui **Vlas Victor xxxxxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **26 august 2022**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecătorii

Diaconu Iurie

Boico Victor